www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
ISLAND OF GLASS

Copyright © 2016 by Nora Roberts
First published by Berkley, 2016
Translation rights arranged by Writer's House, LLC. New York
All Rights Reserved
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04347-1

ČUVAMO PRIRODU

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Rajli

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Mojim unucima.
Oni su čarolija i budućnost.

On živi, on bdi –
to je Smrt mrtva,
ne on.
PERSI BIŠ ŠELI

Svi za jednog, jedan za sve.
ALEKSANDAR DIMA

PROLOG

Sastale su se na visokom brdu, daleko iznad sveta, ispod neba posutog blistavim zvezdama i mesecom, koji kao da nešto iščekuje.

Boginje su gledale u staklenu površinu mora, preko dvorca koji je blistao na susednom brdu.

„Dve zvezde su pronađene i na sigurnom su." Luna je zahvalno pogledala u nebo. „Sudbina je dobro odabrala njih šestoro. Srca čuvara su snažna i iskrena."

„Njihovo iskušenje još nije završeno", podsetila ju je Selena. „Ono sa čime tek treba da se suoče zahteva više od iskrenog srca."

„Boriće se. Nisu li dokazali da su ratnici, sestro?", uporna je bila Arijanrod. „Rizikovali su. Krvarili."

„I još će rizikovati. Vidim buduće bitke, prolivenu krv. Nereza i zlo koje je stvorila žele više od tih zvezda, više od krvi čuvara. Oni žele potpuno uništenje."

„Oduvek je tako bilo", promrmljala je Luna. „U njenom srcu, oduvek je tako bilo."

„Oslabili su je." Arijanrod je položila ruku na draguljima optočen balčak svog mača, koji joj je visio o boku. „Ali nisu je uništili. Da nije imala uz sebe onog čoveka kog je preobratila, sigurno bi je uništili."

„Nismo li već tako mislile", podsetila je Selena sestre, „one noći kada je kraljica sela na tron, u noći kada smo stvorile zvezde?"

Selena je ispružila ruke, a ispod njih, na rubu beskrajnog mora, zatreperile su slike onoga što je nekada bilo.

„Noć radosti", nastavila je, „nade i slavlja. A nas tri stvorismo tri zvezde. Za mudrost, iskovanu iz vatre."

„Za saosećajnost“, dodala je Luna, „neuhvatljivu kao voda.“

„Za snagu“, dovršila je Arijanrod, „hladnu kao led.“

„Naše moći i naše nade, kao poklon novoj kraljici. Poklon za kojim je Nereza čeznula.“

Na plaži, beloj na mesečini, tri su se boginje suočile s onom mračnom. Kad su poslale svoje zvezde put meseca, Nereza ih je napala, poput crne munje, da ih spali, da na njih baci prokletstvo.

„I tako smo mi proklele nju“, nastavila je Selena, „bacivši je u ponor. Ali nismo je uništile, nismo mogle. Nije na nama da izvršimo taj zadatak, tu obaveza, niti da dobijemo ovaj rat.“

„Zaštitile smo zvezde“, podsetila ju je Luna. „Pale bi, jer ih je Nereza proklela, ali mi smo ih zaštitile. Kad padnu, pale bi u tajnost i ostale skrivene.“

„Dok ne dođu oni koje smo mi ujedinile u misiji da ih pronađu i zaštite.“ Sada je Arijanrod stegnula dršku svog bodeža. „Da se bore protiv tame, pojedinačno i zajedno. Da na kocku stave sve kako bi spasli svetove.“

„Njihovo vreme je došlo“, složila se Selena. „Izvukli su Zvezdu vatre iz stene, dohvatili Zvezdu vode sa dna mora. Ali tek ih čeka konačno iskušenje. A čeka ih i Nereza i njena vojska grešnika.“

„Kakve god da su im moći, kakvi god da su darovi, ta šestorka se suočava s boginjom.“ Luna je pritisnula ruku na srce. „A mi možemo samo da posmatramo.“

„Takva im je sudbina“, rekla je Selena, „a u njihovim sudbinama živi sudbina svih svetova.“

„Njihovo vreme je došlo“, Arijanrod je ispružila ruke i uhvatila ruke svojih sestara. „A s njim, ako budu mudri i snažni, i srca im ostanu iskrena, moglo bi doći i naše.“

„Mesec će biti pun i vukovi će zavijati.“ Selena je pokazala rukom ka kometi koja je projurila nebom. „I oni će poleteti.“

„Hrabrost leti sa njima“, rekla je Arijanrod.

„A tamo“, Luna je pokazala rukom preko mračnog mora, gde je svetlost blesnula, rascvetala se i potom uminula, „tamo su na sigurnom.“

„Za sada.“ Selena je zamahnula rukom i uklonila treperave slike na plaži. „Sada započinje budućnost.“

PRVO POGLAVLJE

Čovek koji nije mogao umreti imao je malo razloga za strah. Besmrtnik, koji je veći deo svoj dugog života proživeo idući iz bitke u bitku, nije prezao ni od bitke s boginjom. Vojnik, mada usamljenik po prirodi, znao je šta znači biti odan i odgovoran prema onima koji su se borili s njim rame uz rame.

Taj muškarac, taj usamljeni vojnik, koji je lično video kako mu mlađeg brata uništava crna čarobnica, kome je taj događaj preobrazio čitav život, koji se borio protiv ludačke pohlepe jedne boginje, ipak je dobro znao razliku između svetla i mraka.

Nije ga uplašilo ni kada ga je saborac, putnik, preneo kroz prostor dok su još bili krvavi od bitke – mada bi mu bio draži drugačiji oblik prevoza.

U vrtlogu vetra, blistavoj svetlosti, nestvarnoj brzini (dobro, bilo je u toj brzini i nekog uzbuđenja), osetio je svoje saputnike. Čarobnjaka koji je posedovao više moći od svih koje je Dojl upoznao tokom svih ovih godina. Ženu, vidovnjakinju, koja je u istoj meri bila i lepak koji ih je držao na okupu. Sirenu, koja je bila sva satkana od šarma, ljubavi i hrabrosti – pravi raj za oči. Putnika, pouzdanog i hrabrog, prokleto dobrog strelca. I ženu – doduše, sada vučicu, budući da se mesec uzdigao baš kada su se pripremali da napuste bitku i lepote Kaprija.

Počela je da zavija – nema drugog izraza za to – i u tom zvuku nije čuo strah, nego ono isto iskonsko uzbuđenje koje je pulsiralo i u njegovoj krvi.

Ako je već morao da se uskladi s drugima, i svoju sudbinu udruži s njihovim, mogao je proći mnogo gore.

A onda je namirisao Irsku – vlažan vazduh, zelenilo – i ono uzbuđenje presahnu u njemu. Gospodarice sudbine, podmukle i okrutne, vraćaju ga na mesto gde mu je slomljeno srce i uništen život.

Mada se pripremao da se suoči s tim i uradi ono što mora, popadali su na tlo kao kamenje.

Čovek koji nije mogao da umre još je osećao onaj trzaj i bol od udarca kada je pao na tlo, koji je bio dovoljno žestok da mu protrese kosti i istera vazduh iz pluća.

„Đođavola, Sojere."

„Izvinite." Sojerov zadihani glas došao je s njegove leve strane. „Bilo je dosta navigacije. Da li je neko povređen? Anika?"

„Ja sam dobro. Ali ti nisi." Glas joj je zvučao kao milozvučno pevušenje. „Ti si povređen. Slab si."

„Ništa strašno. Ti krvariš."

Osmehnula se vedro kao sunčeva svetlost. „Ništa strašno."

„Možda bi sledeći put trebalo da upotrebiš padobran", prostenjala je Saša.

„Evo, dobro je, držim te."

Kad su mu se oči prilagodile, Dojl je primetio da se Bran pomerio bliže Saši.

„Jesi li povređena?"

„Nisam." Saša je odmahnula glavom. „Samo nekoliko posekotina i modrica. I sletanje mi je izbilo vazduh iz pluća. Trebalo je već da se naviknem na to. Rajli? Gde je Rajli?"

Dojl se okrenuo na bok nameravajući da ustane, ali mu je ruka završila u mekom krznu koje je zarežalo.

„Ovde je." Skrenuo je pogled i susreo se s njenim plamenim zlatnosmeđim očima. Doktorka Rajli, poznata arheološkinja – i vučica. „Da ti nije palo na pamet da me ujedeš", promrmljao je. „Dobro je. Kao što nam uvek kaže, rane joj brzo zaceljuju dok je u vučjem obliku."

Podigao se s tla i primetio da je Sojer, koliko god da je sletanje bilo grubo, uspeo sve da ponese sa sobom. Kovčezi s oružjem, prtljag, zapečaćene kutije s istraživačkim knjigama, geografske karte i druge važne stvari ležale su na prilično urednoj gomili na vlažnoj i hladnoj travi, nekoliko metara dalje od njih.

I, što je njemu lično bilo veoma važno, njegov motocikl stajao je tamo, ispravan i neoštećen.

Zadovoljan, ispružio je ruku ka Sojeru i povukao ga na noge.

„Sve u svemu, nije ispalo loše."

„Nije." Sojer je prošao prstima kroz svoju gustu, vetrom i suncem zamršenu, izbledelu kosu. Zatim se nacerio kad je Anika napravila nekoliko premeta postrance. „Neko je ipak uživao u vožnji."

„Dobro si to izveo." Bran je spustio ruku na Sojerovo rame. „Nije lako preneti šestoro ljudi i sav ovaj prtljag preko mora i neba, i to za samo nekoliko minuta."

„To mi je donelo samo gadnu glavobolju."

„I više od nje."

Bran je podigao Sojerovu ruku – onu kojom je držao Nerezinu nemirnu kosu dok ju je udaljavao od njih. „Sredićemo to, i sve ostalo što treba da se sredi. Trebalo bi da unesemo Sašu. Deluje kao da joj je malo loše."

„Ma, dobro sam." Ali ostala je da sedi na zemlji. „Samo mi se malo vrti u glavi. Molim te, nemoj", rekla je brzo i podigla se na kolena prema Rajli. „Ne još. Hajde da se prvo orijentišemo. Ona želi da trči", rekla je ostalima.

„Neka trči. Ovde nema opasnosti." Bran je pomogao Saši da ustane. „Ove šume su moje", obratio se Rajli. „A sada su tvoje."

Vučica se okrenula, potrčala i nestala u dubinama guste šume.

„Mogla bi se izgubiti", rekla je Saša.

„Ona je vučica", istaknuo je Dojl. „I verovatno se mnogo bolje snalazi od svih nas. Preobrazila se baš u trenutku kad smo polazili i sada joj je potrebno malo vremena za sebe. Bila vučica ili žena, ona ume da vodi računa o sebi."

Okrenuo se leđima ka šumi kojom je nekada, kao dete, spokojno trčao, u kojoj je lovio i tražio utočište kad je želeo da se osami. Ovo je nekad bila njegova zemlja i njegov dom, a sada su Branovi.

Da, ćerke sudbine zaista su okrutne i lukave.

U kući koju je Bran podigao na divljoj obali okruga Kler prepoznao je i svoje uspomene. Ovde su živele mnoge generacije njegove porodice. Nema ih, podsetio se, već vekovima. I kuća i porodica postale su pepeo i prah.

Na mestu gde je nekad bila kuća sada se izdizala velelepna građevina. Od Brana Kilijana nije očekivao ništa manje.

Lepa palata, razmišljao je Dojl, s otmenim detaljima koje bi čovek i mogao očekivati od jednog čarobnjaka. Kamen – možda čak i onaj iz zidova njegovog drevnog doma – uzdizao se tri sprata u visinu, s otmenim detaljima u obliku dve ovalne kule na oba kraja i nekom vrstom ograđenog grudobrana, s kog se sigurno pružao zadivljujući pogled na litice, more i celo imanje.

Sve je nekako umekšano – pretpostavio je da bi to bila prava reč – baštama u kojima bi se i vile rado nastanile, punim poljskog cveća čiji je raskošan miomiris raznosio vetar.

Na trenutak se prepustio ovim mislima, dozvolivši sebi da pomisli na majku i na to koliko bi ona uživala u svemu ovome.

Zatim je to potisnuo.

„Ovo je lepo zdanje."

„Lepa je i zemlja. I, kao što sam rekao Rajli, tvoja je isto koliko i moja. Bar ja to tako osećam", dodao je videvši da Dojl odmahuje glavom.

„Došli smo zajedno", nastavio je Bran dok mu je vetar mrsio crnu kosu oko lica oštrih crta.

„Sudbina nas je s razlogom spojila. Borili smo se i krvarili zajedno, i nema sumnje da ćemo ponovo to činiti. I evo nas, stojimo na mestu s kog si ti potekao, a koje je mene privuklo da na njemu gradim. I u tome postoji neki smisao, i mi ćemo ga iskoristiti."

U nameri da ga uteši, Anika je prešla rukom preko Dojlove podlaktice. Njena duga tamna kosa bila je zavodljivo zamršena od putovanja. Na njenom neverovatno lepom licu primećivale su se modrice. „Divno je ovde. Osećam miris mora. I čujem njegov šum."

„Ono je daleko ispod nas", osmehnuo se Bran. „Ali kladim se da ćeš lako pronaći put do mora. Ujutro ćeš videti šta sve ono nudi. Ali sada bi bilo najbolje da odvučemo sve ove stvari unutra i malo se raskomotimo."

„Slažem se." Sojer se sagnuo i podigao nekoliko kutija. „Gladan sam kao vuk."

„Pripremiću nam nešto za jelo!" Anika ga je zagrlila, oduševljeno ga poljubila i podigla svoju torbu. „Ima li u kući nekih namirnica, Brane? Mogla bih nam pripremiti obrok dok ti previjaš rane ostalima."

„Dobro sam opskrbio kuhinju.“ Pucnuo je prstima ka velikim nadsvođenim dvokrilnim vratima. „Kuća je sada otključana.“

„Samo neka ima piva. Lako ćemo za ostalo.“ Dojl je dograbio kovčege s oružjem – jer mu je ono bilo prioritet – i krenuo za Anikom i Sojerom.

„On pati“, Saša je tiho dobacila Branu. „Osećam bol u njemu. Patnju zbog gubitaka i bolnih uspomena.“

„Iskreno mi je žao zbog toga. Ali svi znamo zašto smo dovedeni baš ovamo da pronađemo tu poslednju zvezdu i privedemo priču kraju.“

„Jer za sve postoji cena.“ Uzdahnula je i naslonila se na njega, zatvorivši oči, plave poput letnjeg neba, ali još prazne od bitke i napornog puta. „Ali Anika je u pravu. Kuća je neverovatno lepa, Brane. Moraću mnogo puta da je naslikam.“

„Moći ćeš da je slikaš do mile volje.“ Okrenuo ju je prema sebi. „Rekao sam da je Dojlova i Rajlina koliko je i moja. Takođe je i Anikina i Sojerova. Ali, vidovnjakinjo moja, tebi pripada onoliko koliko ti pripada i moje srce. Hoćeš li živeti sa mnom ovde bar jedan deo našeg zajedničkog života?“

„Živeću s tobom i ovde, i bilo gde drugde. Ali sada? Morala bih prvo baciti pogled da proverim da li je kuća iznutra lepa koliko i spolja.“

„Tek sada, kada si ti ovde, ona je pravi dom.“ Da bi je zadivio, zamahnuo je rukom. Svi prozori su se u trenu osvetlili. Blistava svetla treperila su i duž baštenskih staza.

„Oduzimaš mi dah.“ Upila je divan prizor i potom podigla kovčeg sa svojim priborom za slikanje – svojim prioritetom.

Ušli su u prostrano predvorje s visokom tavanicom i sjajnim lakiranim drvenim podom. Na masivnom stolu, čije su nogare bile izrađene u obliku sklupčanih zmajeva, stajale su kristalne kugle i visoka vaza s buketom belih ruža.

Iz predvorja se ulazilo u raskošni dnevni boravak pun kaučeva u bojama dragog kamenja, sa još stolova od punog drveta i blistavim svetiljkama. Ponovo zamahnuvši rukom, Bran je zapalio vatru u kamenom ognjištu, toliko prostranom da bi u njemu čak i mišićavi Dojl mogao stajati raširenih ruku.

Prišavši im s leđa, Dojl je oduševljeno podigao obrve i nazdravio im kriglom piva. „Vidim da ti ne manjka otmenosti, brate.“

„Valjda je tako."

„Ja ću se pobrinuti za preostali prtljag, ako se ti pobrineš za Sojera. Ima jaku glavobolju. Vidim to na njemu. I prilično gadnu opekotinu. I Anika je povređena više nego što pokazuje."

„Pomozi Sojeru i Aniki, Brane", reče Saša, „a ja ću pomoći Dojlu."

„Sojer je u kuhinji s Anikom." Dojl je bacio pogled ka Saši. „Sâm ću uneti preostale stvari. I ti si zadobila ratne ožiljke, plavojko."

„Nisu vredni pomena. Dobro sam", rekla je Branu. „Vrtoglavica je ovog puta kratko trajala, a ostalo može da pričeka. Rado bih popila čašu vina, ako ga imaš."

„Naravno da imam. Sačekaj da se pobrinem za Sojera, pa ću ti pomoći oko ostalog", rekao je Bran.

Saša je izašla sa Dojlom i počela da kupi preostale torbe, zatim se ispravila i zagledala u šumu.

„Vratiće se kad se dobro istrči." Dojl je otpio gutljaj piva. „Ali znam da ćeš biti zadovoljna tek kad svi pilići budu na okupu."

Saša je slegla ramenima. „Da. Bio je ovo… stvarno buran dan."

„Pronašli smo drugu zvezdu, i to bi trebalo da unese osmeh u tvoj pogled, a ne tugu."

„Pre samo godinu dana još sam poricala ono što jesam. Ništa nisam znala ni o vama, ni o bogovima, ni o svetlu i tami. Nikada nikome nisam naudila, a kamoli…"

„Ono protiv čega si se borila i šta si ubila nije *bilo šta*. To su bile samo *stvari* koje je Nereza stvorila da uništavaju."

„Bilo je tu i ljudi, Dojle. Ljudskih bića."

„Plaćenika koje je Malmon unajmio da nas ubiju ili da nam učine i nešto mnogo strašnije. Zar si zaboravila šta su u onoj pećini uradili Sojeru i Aniki?"

„Nisam." Saša se obgrlila rukama da se zaštiti od iznenadne drhtavice koja ju je obuzela. „Nikada to neću zaboraviti. I nikada neću shvatiti kako ljudska bića mogu nekoga da muče i pokušaju da ga ubiju radi novca. Zašto ubijaju i umiru zbog proklete zarade? Ali Nereza to čini. Ona poznaje tu vrstu pohlepe, tu slepu žudnju za moći. I razumem da je to ono protiv čega se mi borimo. Malmon je sve prodao za to. Ona

mu je oduzela srce i dušu, uzela mu je ljudskost i pretvorila ga u stvar. U svoje stvorenje. I nama bi isto to uradila."

„Ali neće. Neće zato što joj nećemo dopustiti. Danas smo joj zadali udarac. Ona je ta koja noćas krvari i vida rane. Tragao sam za tim zvezdama i progonio je duže nego što možeš i zamisliti. Prišao sam joj blizu, ili sam barem mislio da jesam. Ali blizu nije dovoljno. Blizu ne vredi ništa."

Otpio je još jedan dugi gutljaj piva. „Ne volim da koristim sudbinu kao izgovor ili opravdanje za bilo šta, ali je činjenica da smo nas šestoro sada zajedno i da nam je to suđeno. Suđeno je i to da pronađemo Zvezde sudbine i dokrajčimo Nerezu. Ti to osećaš jače od nas ostalih. To je tvoj dar i tvoje prokletstvo: to što vidiš i osećaš. Bez tog dara, mi ne bismo sada stajali ovde. Naravno, nije naodmet ni to što gađaš samostrelom kao da si rođena s lukom u jednoj i strelom u drugoj ruci."

„Ko bi rekao!", duboko je uzdahnula, ta lepa žena duge kose, posvetlele od sunca, i dubokih modrih očiju. Ona, koja je tokom proteklih nekoliko sedmica prilično ojačala, kako duhovno tako i telesno. „Osećam tvoj bol. Žao mi je."

„Preživeću."

„Znam da ti je suđeno da budeš ovde, da ponovo gaziš ovim tlom i gledaš u ovo more. Ali ne samo zbog potrage za zvezdama, niti zbog borbe protiv Nereze. Nisam sigurna, ali možda si ovde i da bi pronašao utehu."

Dojl se zatvorio – za njega je to značilo opstati. „Ono što me je vezivalo za ovo mesto odavno je nestalo."

„Pa ipak", promrmljala je, „dolazak ovamo tebi je pao mnogo teže nego ostalima, dok je sâmo putovanje bilo najteže za Rajli."

„Ako uzmemo u obzir činjenicu da smo se tek maločas rešili jedne zle boginje i njenih krvožednih poslušnika, ovo ni za koga nije bila vožnja na ringišpilu. U redu", rekao je kada ga je Saša ćutke pogledala, „njoj jeste bilo teško."

Odložio je praznu pivsku bocu u džep svog izbrazdanog kožnog kaputa i podigao kovčege. „Trčanjem će se osloboditi svega i vratiće se ujutru. Ponesi koliko možeš, a ja ću se vratiti po ostatak. Oboje znamo da ćeš biti korisnija ako pomogneš Branu oko povreda."

Nije se usprotivila, a on je primetio da blago hramlje. Odneo je stvari unutra, vratio se i podigao je u naručje.

„Hej."

„Lakše mi je da te nosim nego da se prepirem s tobom. Da li je ova kuća dovoljno velika za tebe?"

Prošli su pored visokih stubova i prostorija: raskošne zagasite boje, treperava vatra u ognjištima, blistava svetla, uglačani podovi.

„Veličanstvena je. Ogromna."

„Vas dvoje morate izroditi mnogo beba da biste je napunili."

„Ja…"

„Eto ti teme za razmišljanje."

Kad ju je uneo u kuhinju, još je bila zbunjena. Tamo su zatekli Sojera, sad nešto rumenijeg, kako sedi na barskoj stolici za dugačkim kuhinjskim ostrvom boje granita, dok mu je Bran čistio opekotine na rukama.

Anika, koja je uprkos modricama i posekotinama izgledala sjajno, revnosno je dinstala piletinu u ogromnom tiganju na nečemu što je Saša identifikovala kao profesionalni šporet sa šest gorionika.

„U redu, sada bi trebalo da…", Sojer je zastao u pola reči i napravio bolnu grimasu u trenutku kad mu je Bran malo snažnije pritisnuo opekotinu.

„Izvadiću piletinu i ubaciti povrće. To je bar prosto kao pasulj", rekla mu je Anika. „Pusti Brana da radi."

„Ja ću ti pomoći", umešala se Saša i bocnula prstom Dojla u rame. „Spusti me."

Bran je podigao glavu na ove reči. „Šta se desilo? Gde si povređena?"

„Ma, nisam…"

„Hramlje. Vuče desnu nogu."

„To je samo…"

„Spusti je tamo, pored Sojera."

„Samo sam se malo ugruvala. Završi sa Sojerom, a ja ću pomoći Aniki i…"

„Mogu ja to!" Vidno iznervirana, Anika je tresnula piletinu na tacnu. „Volim da učim. Naučila sam. Ispržim pile u ulju s belim lukom, dodam začinsko bilje. Skuvam povrće. Napravim pirinač."

„Ljutiš našu sirenu“, rekao je Dojl i spustio Sašu na barsku stolicu. „Lepo miriše, lepotice.“

„Hvala ti, Dojle. Saša, ti bi se mogla pobrinuti za Branove povrede dok on obrađuje tvoje i Sojerove. Onda se on može pobrinuti za moje. I onda konačno možemo da večeramo, jer Sojer mora da jede. Povređen je i slab od…“

Pre nego što se brzo okrenula ka šporetu, njene blistave zelene oči ispuniše se suzama.

„Ani, nemoj. Dobro sam.“

Kad je na te Sojerove reči samo odmahnula glavom, on je počeo da ustaje. Dojl ga je jednostavno vratio na stolicu.

„Shvatila sam.“

Dojl joj je prišao i nežno povukao pramen njene zamršene kose. Okrenula se i našla se u njegovom naručju. „Verovala sam. Imala sam vere, ali sam se plašila. Bojala sam se da će nam ga ona uzeti.“

„Ali nije. Naš je strelac premudar za to. Malo ju je izvozao i sada smo svi ovde.“

„Osećam veliku ljubav.“ Uzdahnuvši, položila je glavu na Dojlove grudi i pogledala Sojera u oči. „Osećam toliku ljubav.“

„Zato i jesmo ovde“, rekao je Sojer. „Uveren sam u to.“

„Biće mu potrebno malo vremena da se oporavi“, reče Bran. „Nešto hrane, malo sna.“

„I pivo“, dodao je Sojer.

„To se podrazumeva. A sad si ti na redu“, obratio se Saši.

„Ne vidim čašu vina.“

„Odmah stiže.“ Dojl je utisnuo poljubac na Anikino čelo i okrenuo je prema šporetu. „Nastavi da kuvaš.“

„Hoću. Biće vrlo ukusno.“

Dok je Dojl sipao vino, Bran je zavrnuo nogavice Sašinih pantalona i promrsio salvu psovki ugledavši krvave tragove kandži na njenom listu. „Kažeš modrice i ogrebotine, hm?“

„Nisam znala, stvarno.“ Uzela je čašu vina koju joj je pružio Dojl i otpila gutljaj. „A sada kada znam, boli mnogo više.“

Bran joj je uzeo čašu iz ruke i nasuo u vino nekoliko kapi iz svog medicinskog koferčeta.

„Pijuckaj polako i diši još sporije“, rekao joj je. „Čišćenje rane će te peći.“

Saša je polako pila i disala usporeno, ali kad je osetila snažan bol, jednak ubodima deset besnih osa, zgrabila je Dojlovu ruku.

„Žao mi je, *ghrá*. Izvini. Izdrži još malo. Inficiralo se.“

„Ona je dobro. I ti si.“ Dojl joj je uhvatio pogled dok ju je Sojer milovao po leđima. „Sada ovde imaš bogovsku kuhinju, plavojko. Neko s kuvarskim veštinama poput tvojih trebalo bi da skače od sreće.“

„Da. Sviđa mi se – o bože, u redu – sviđaju mi se kuhinjski elementi. Ne samo to što ih ima mali milion, već i zbog vratanaca od zamućenog stakla. I prozori su prelepi. Sigurna sam da je svetlost koja prolazi kroz njih čarobna.“

„Mora još da popije“, procedio je Bran kroz zube, „Sojere.“

„Ispij ovo do dna.“ Sojer je prineo čašu njenim usnama. „Napravićemo takmičenje u kuvanju, ti i ja… i Ani“, dodao je.

„Prihvatam izazov.“ Zatim je ispustila dug, drhtav uzdah. „Hvala bogu“, promrsila je kad je Bran pokrio ranu hladnim umirujućim melemom.

„Izdržala si.“ Dojl ju je potapšao po ramenu.

„Sada si ti na redu“, rekla je Saša Branu.

„Odmori se malo – i pusti mene da predahnem.“ Bran je seo do nje. „A onda ćemo se pozabaviti jedno drugim. A kada završimo, dok budemo obedovali, mislim da Sojer želi nešto da nam ispriča.“

„Verujte mi, priča je vrhunska“, odgovorio je Sojer.

U kuhinji se nalazio dugačak sto sa širokom staklenom pločom, sa klupama sa strane i stolicama sa visokim naslonima na čelu i pročelju. Seli su da se okrepe Anikinim jelom, veknom crnog hleba, svežim puterom, pivom i vinom. I Sojerovom pričom.

„Kada sam se podigao uvis – što je bio vrački uspon, uzgred rečeno“, rekao je Sojer Branu, „borila se da zadrži kontrolu nad troglavim psom na kom je jahala.“

„Onom kog si pogodio u sve tri glave“, naglasila je Saša.

„Tri pucnja, tri pogotka.“ Sojer je prstima oblikovao cev pištolja i rekao: „Beng. A ona se ustremila na Brana.“